

[Aage Brusgaard]

den statsindustrielle skovdrift sker og er sket på en helt uansvarlig måde, hvor der ikke er tale om den rationelle skovdrift, som vi kender fra de asiatiske regnskovsområder, hvor fældningen sker i privat regi. For det andet at statslig udstykning af landbrugsjord sker og er sket på en helt uansvarlig måde, hvor staten f.eks. støtter fældning af regnskovsområder ved at give fri fældningsret til bønderne sammen med subsidier og skattebegunstigelser. Den fri fældningsret betyder, at jordbrugerne ikke behøver at forædle deres jord, altså tilføre enten kunstgødning eller naturgødning, idet de blot kan rydde nye regnskovsarealer og så dyrke jorden.

Her i Danmark har vi jo det princip, at vi skal passe på det, vi har. Derfor passer landmanden på sin jord ved at gøde, pløje og harve og så. Det bliver han så indimellem beskyldt for ikke at gøre godt nok, men den største årsag til ødelæggelsen af tropeskoven er rent faktisk, at bønderne brænder skoven af for at dyrke jorden, og da de ikke bruger gødning, er de nødt til at fælde stadig nye områder. Det er altså det, der er hovedårsagen til ødelæggelsen, og ikke det, vi meget ofte får skudt i skoen, nemlig at det er i-landene, der skal bruge mahogni og andre træsorter, og som derved er med til at udrydde skoven.

Vi kan jo også nævne, at både i Danmark og i de øvrige nordiske lande øger vi skovtilvæksten år for år. Der bliver rent faktisk plantet mere skov i Skandinavien, end der bliver hugget.

Fremskridtspartiet er imødekommende over for Verdensbankens forsøg på at konvertere f.eks. den brasilianske gæld til ejendomsret i regnskovsområderne og holde det bæredygtigt. Vi er også positive over for de private organisationer, der udsteder såkaldte regnskovscertifikater til skovområder i f.eks. Costa Rica, og endelig er vi også lydhøre over for, at krænkelser af naturfolkene må bringes til ophør, og at deres ejendomsret til visse skovarealer må bekræftes og sikres.

Når det drejer sig om Konventionen om Biologisk Mangfoldighed – eller sagt på almindeligt dansk sikring af truede plante- og dyrearter – har Fremskridtspartiet også en række reservationer. Vi er enige i, at der bør gøres en indsats for at bevare truede plante- og dyrearter, men vi er uenige i konventionens anbefa-

ling af, hvordan det kan ske. Hver dag forsvinder hundredvis af plante- og dyrearter fra jordens overflade. Det kan selvfølgelig give anledning til bekymring og eftertænkning, men vi ved jo også, at der samtidig opstår utallige nye dyre- og plantearter. Vi ved også, at en del af de arter, der forsvinder, ganske enkelt har en begrænset overlevelsessevne og ville uddø helt uafhængigt af menneskets tilstedeværelse, og utallige arter er jo også uddøde, før mennesket kom og blandede sig i tingene. Der er altså ikke noget galt i, at man vil bevare plante- og dyrearter, blot fordi de beriger naturen, men det behøver altså ikke at være et udtryk for ubalance i miljøet, at de forsvinder.

I de tilfælde, hvor dyrearter er truede af menneskets uansvarlige miljøadfærd, er vi selvfølgelig indstillet på at opføre os ansvarligt og gribe ind, for at dyrene kan overleve. Det er præcis det, der burde være hensigten med Konventionen om Biologisk Mangfoldighed, men her er konsekvensen forbløffende løs. Jeg vil godt nævne et enkelt eksempel – man kunne drage mange eksempler frem, men min tale er jo ikke uendelig – og dette eksempel er elefanten. Elefanterne regnes for truede dyrearter, fordi elfenben har en stor handelsværdi, og da der ikke eksisterer ejendomsret – jeg skal prøve at gøre mig færdig ...

Formanden:

Nej, tiden er udløbet.

Aage Brusgaard (FP):

Må jeg ikke lige gøre det med elefanterne færdig, så tager jeg resten af ordførertalen i anden omgang.

Elfenben er en meget dyr vare, og derfor har de indfødte tidligere skudt elefanterne og solgt elfenbenet, men det er forbudt nu. Nu ved vi jo, at der stadig bliver skudt masser af elefanter – ikke på grund af elfenbenet, men fordi elefanterne ødelægger bøndernes marker. Det er altså ikke nok, at man forbyder skydning af en bestemt dyreart. Det var bedre, at man så forretningsmæssigt på det og oprettede elefantfarme, ligesom vi opdrætter grise og køer herhjemme. Så ville det blive bæredygtigt, og en sådan art ville aldrig nogen sinde blive truet, fordi det kunne betale sig at bevare den.

Svend Aage Jensen (CD):

Undskyld min stemme.